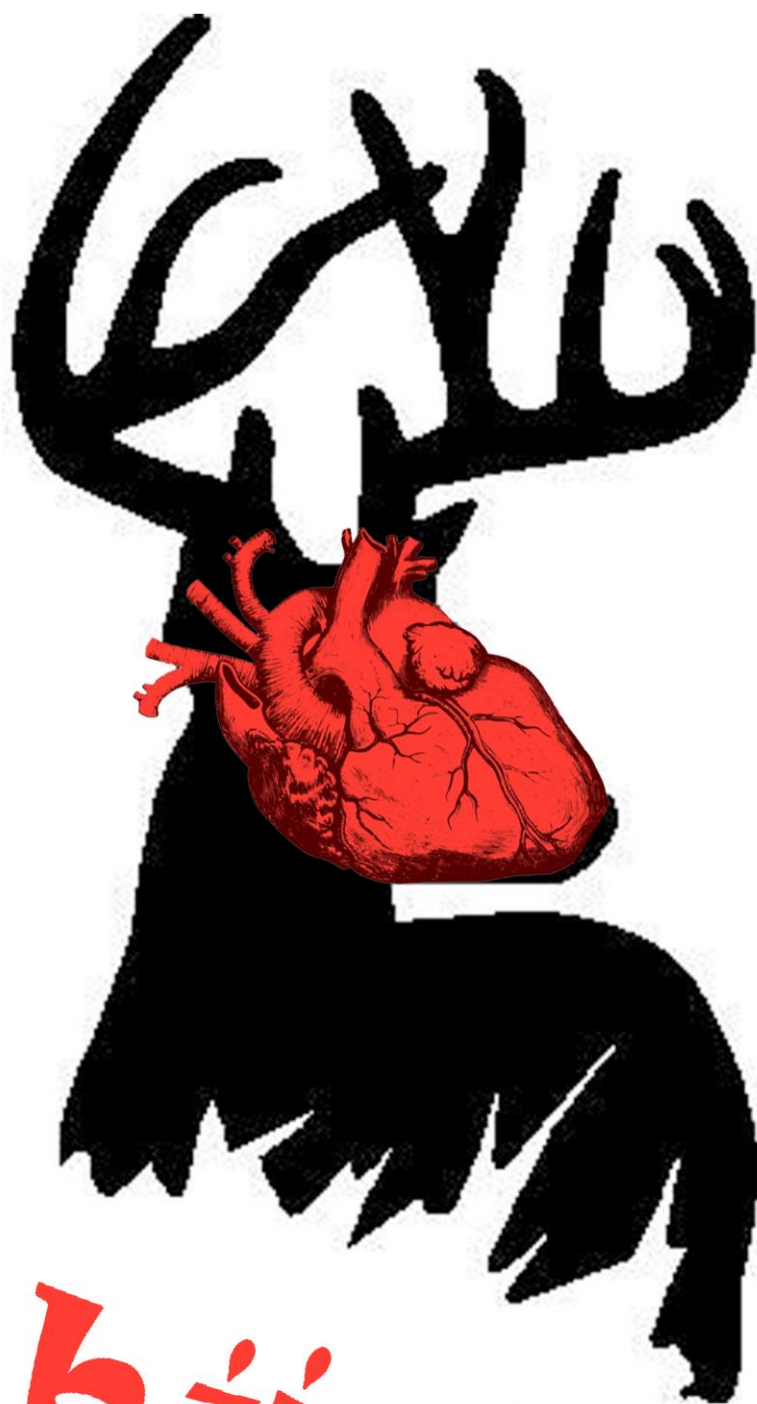

Gulisió Tímed

A búnbak

Gulisio Tímea

A bűnbak

2019

ISBN 978-615-80726-5-6

Katapult Kortárs Alkotói Oldal

Borító: Krebsz Áron

Szerkesztette: Komor Zoltán

Éhség

Éhes vagyok, nagyon éhes.
Csentem egy falatot
A szobatársam sajtjából.
A répa az enyém,
Mégis ha beleharapok,
Összerezzenek, mintha lopnék.

Elképzelem, milyen íze lehet
A tücsöknek.
Olajam még van. Elég
Egy-két sütésre.

Lassanként átmegyek
Aktívból passzívba.
Keresek egy olyan
Ápolt, csinos, intelligens,
Műértő hölgyet,
Aki megenne.

Lejárt lemez

A hangja.
Mása már nincs.
Az is alig.
Utoljára a pia hagyta el.
Fél pár papucs az ágy alatt.
Mindegy.
Saját nyomába
Nem léphet úgysem.
Csapból hidegvíz,
Lavórba vér,
Rádióból régi sláger.
Betakarom, hátat fordít.
Segíteni ma sem tudtam,
Csak kihasználni.

Árvák

Szeretnék már
A családi albumnézegetésnél tartani,
De félek,
Csak hullákat látnék,
És egy kislányt,
Aki pár év múlva árva lesz,
És az is marad,
Míg meg nem öli
Anyám emlékét.

A Mester

Betartott ígéret vagy.
Eddig nem tudtam
Vigyázni a titkokra.
Mikor kezdett jól menni,
Akkor hagytam mindent abba.
Végre az örömtől,
Nem a félelemtől
Remeg a lábam.
Megkínálsz magadból,
Elfogadni tanítasz.
Úgy lettél a hétköznapi,
Hogy az ünnep is megmaradt.

Rohammentő

A Lánchíd budai oldalán
Furcsa madarak
Emelik szárnyaink.
Talán sirályok.
Szirénák vagyunk
A reklámszatyor-fehérségben.

Vesztett

Mint a gyilkos tette
Színhelyére úgy térek
Vissza hozzád

Megfojt a mentőmellény
Ha túl szorosra húzod
Felgyújt amire benzint locsoltál

Mint fához kötött állatba
Vágja beléd fejszékét
Az ordító hiány

Negatív

Én az életben úgy vagyok jelen
Mint a turisták képein
A véletlen-emberek

Nem panaszkodom
Nem kérek

Csak vissza-visszajárok
Ahogy a maguk se tudják mit
Itt felejtett szellemek

Tilosban

Ahogy lehunyod a szemed
Közben
Ahogy a kocsiajtót bevágod
Utána

Kétsoros

Te nekem az első,
Én neked az utolsó.

Rév

Teljesült
Mert már nem akarom

Mikor a legjobb
Abbahagyom

Lázadj te
Én csak hazavárok

A kívánság

Mikor valóra váltál
Megtűtötted vacsorára
Az aranyhalat.

Aki mindig kívül marad

Meglestelek
A kulcslyuk belém nézett

Mindened láttam
Ezért téged nem

Kukkoló marad a pillangó
Ízlel a féreg

Vizsga

Csallak,
Mert megtanítottál csalni.

Holdkór

Halhullámzást borzol
A Duna hátára.
Beleszeretnek a turisták.
Fogkoronája ezüstpikkely.
Anyák és szeretők mosolya.
Havonta egyszer,
Mikor kiürül a part,
Fehér maszkját a vízbe ejti.
Nyugodtan alhat.
Csak a sirályok tudják,
Hogy nincs arca.

Fogat

Megkötöttetett.
Ha nem is az égben.
Kerítő az érdek,
Isten a pénz,
Pap a hatalom.
A tanúk mintha
Gyilkosok mellett.
Lamborghini-hintó.
Egy ág két párna.
Ha a szerelem bekopog,
Nem nyitnak ajtót,
Nehogy lopjon.

Cél nélkül

Én nem vagyok senkié,
A tiéd is csak kölcsönbe.

Hozzám nyúlhatsz,
De meg nem érinthetsz.

Eszköz leszek,
Magamat szentesítem.

Önmegvalósító robotként
Nincs ki, és hova vezéreljen.

A gazda

Enyém se volt
Már megcsalt
A kutya

Ólak melegében
Úgy hozzábújnék
Szeme sötétjéhez

Míg külön fetrengünk
Nem érhet csalódás

Mindig mást szeretek
Mint aki engem

Fészek

Egymás mellett lakunk
De csak véletlenül
Futunk össze

Téged bezártak
Én beléd szabadulnék
Kinek-kinek a maga börtöne

Mindent elkövetek
Hogy te légy akit tönkreteszek
Aki majd tönkretesz

Ne hagyd magad
Ha megalégszem
Elröppen válladról a fecske

És boldogan élünk
Míg meg nem halunk
Együtt – egymás ellen

Falusi idill

Hogy becsületre neveltek,
Hiába próbálom jóvátenni.
Nincs szívem ölelni
Nyomorult kis tested.
Azért gyere!
Kimegyek érted az állomásra.
Asztalon az ebéd.
Megtetve az ágyad.
Nagyanyám házában alszunk majd.
Abban a kádban fürdesz,
Amiben én.
Elfordulok, mikor felveszed
A kölcsönhálóinget.
Ne bújj mellém!
Túl sokat köszönhetsz nekem
Ahhoz, hogy szeress.

A kereszt

Annyira meg akartalak
Tartani
Hogy kiszakadtál belőlem

Örökre együtt maradtunk
Volna
Ha nem jövünk össze

Magamat ismertem félre benned
Az üvegfal nem akadály
Csak ha átlátszó leszel

Olyan dacos megadással
Szeretted
Mint akit akasztani visznek

Lógni fogok rajtad
Míg le nem szakít
Az ismeret

Vallomás

Nekem még sose volt jó
Minden teher

A kötelesség hajt
Az érdek érdektelensége

Nem értem mások
Mitől boldogok
Hogyhogy nem félnek

Nem szeretek senkit
De veled megosztanám
Örömtelenségem

Viszonzás

Szenvedek mert
Ez mentség mindenre

Hátha mint én téged
Szánalomból szeretsz meg

Kicsi ördögeid
Magam mellé fektetném
És betakarnám este

Jó lenne annyit tenni érted
Amennyit te teszel
Ellenem

Egyismeretlenes

Elhagytam,
Mert rosszabbra számítottam.

A felelőtlen

Ne bánkódj,
Eddig se voltam jó.
Csak tiszta,

Mint az aranyhalas tó,
Amibe a kínai császár
Vizel.

Lekéstem, hogy az legyek aki,
Annyi minden voltam,
Hogy nem maradtam senki sem.

Rám ne számíts.
Előbb szegem meg az esküt,
Mint leteszem.

Megjósoltalak,
És most félek, hogy
Nélkülem teljesülsz be.

A bűnbak

Hiányzol magadból

Ha úgyse tölt be semmi
Mindegy
Hogy más vagy én

Az elhanyagoló
Anyák finomságával ölelsz
Csókod egy rafinált
Diplomatáé

Azzal riogatnak hogy
Tönkreteszel
Hálás lennék
Ha még tudnál mit

Szeretsz nem szeretsz

Mindenkinek kell valaki
Akire ráfoghatja
Elrontott életét

Bujdosók

Elvei ellen ki lehet jó
Erkölcstelenségem rád cserélem

Meleg anyateted betakarom
Magam elől rejtegetlek

Sokáig nézem ahogy alszol
Majd kitörlöm a közös képünket

Csak illegalításban lehetünk boldogok
Bizonyíték vagyunk egymás ellen

A tűzhely

Szeretlek. Erre nincs mentség.

Csak élni akartam.

Nem reméltem, hogy lesz kivel.

Tovább nem hazudhatok.

Normális vagyok. Átlagos.

Boldog akarok lenni

Egy asszonnyal,

Aki vasárnap töltött káposztát főz.

Akit újra meg újra felmelegíték.

A titok

Mostantól versben sem lehetek

Őszinte.

Annak, aki voltam,

Örökre vége.

Hogy miért, csak a kutyámnak

Mondhatom el.

Olyan csendes és komoly lettem,

Mint a megrontott gyerekek.

Ilyenekből lesznek a sztárok,

Meg a diktátorok.

A láda lelakatolva,

Mélyen elásva.

Mert üres.

Megszokás

Tény lettél.
Ezzel nincs mit kezdenem.
Most boldognak kéne lenni,
Tervezni a jövőt.
Mert van. Ez a legijesztőbb benne.
Velem vagy,
Örökre, mint egy bűn,
Amit már csak megszokásból
Követek el.

Gyök

Milyen vagy, mikor senki se lát?
Azt akarom ismerni,
Amit sem a tükör, sem a falak,
Sem a pohár, sem a fésű.
Ha nem írsz, nem olvasol,
Nem mondasz véleményt.
Ha nincs kinek bemutatkozni.
Akkor kiderül, a szavakon túl
Szólsz-e valamiről.

paranoia

aki bűnös, sosincs egyedül.
fél tőled az árnyékod,
minden háznak szeme van,
minden falnak füle.
a fák rólad sugdolóznak,
egy fekete autó követ.
a vécécsészében kamerát rejtettek,
poloskát az ágyneműbe.
a könyvek mindig ugyanannál az oldalnál nyílnak ki,
a kártya balszerencsét jósol,
az eső megy utánad,
bajt, betegséget hozol szeretteidre.
nem véletlenül morog a kutya,
valaki ellopta a kulcsod,
és egyszer majd meglep álmodban.
beperelnek, börtönbe zárnak,
akkor is, ha nincs miért,
mert legbelül tudod, hogy mindezt megérdemled,
sőt, jogos lenne, ha elütne a busz,
ha rákos lennél.
de mindig kikerülnek, ha átmész a piroson,
kiderül, hogy makkegészséges vagy.
a szerelmed nem csal meg,
pedig egy alávaló gazember,
félni, rettegni kell tőle,
kedves arcát este leveti,
maga az ördög fekszik melletted.
titokban kéjgyilkos, de veled még vár,
alaposan kiterveli, hogyan használjon fel
alantas céljaira,
hogyan utána eltegyen láb alól.
a sok forró csók mind hamis,
a teádba talán ciánt tesz,
de hogyhogy még mindig nem,
pedig már hónapok óta élsz vele.
a vagyondra pályázik, mi más is
akarhatna tőled.
netán beépített ember, aki jelent rólad,
és leleplez.
semmi vagy a szemében, ágypet,
kisstílű bűnöző. vagy még az sem.
félsz, hogy benne leszel a híradóban,
és attól is, hogy nem.
hogyan big brother a lakásod,
és még inkább, hogy nem figyel rád senki sem.
csak ha félsz, akkor érzed, hogy létezel.

A túlsorduló pohár

Csak azt tudom, mit kívánok,
Azt nem, mi esik jól nekem.
Boldogtalannak lenni általad,
És veled.
Aludni bűn,
Míg virrasztanak felettem.
Mindent megkaptam,
De nem tudom,
Mire volt jó mindez.

Ciklus

Veled akarok fázni,
Mikor gesztenyefa-karjaival
Bekopog az ősz.
Veled ázni,
Mikor kiterítenek száradni,
És ottfelejtenek.
Veled fájni,
Mikor szalonnabőrök leszünk
Cinkék csőrében.
Letagadni a nyarunk,
Hogy a téltől megvédjelek.

harmónia

torkom szakadtából
ordíts

ne csak beszélj
mondj is valamit

bizonyítsd be
a rózsailat mögött van valaki

A tea

Nem kell ez a túlbeszélt csend.
Csak feküdj mellém.
Hallgasd a sirályokat.
Úgy jajgatnak,
Mint a vízben hagyott szerelmesek.
Nyaralni még mással mentél.
Hogy irigyeltem.
Olyan érdekes volt az életed
Kívülről.
Eddig a bor melegített,
Most nem tudjuk, mi legyen.
A küzdéshez szoktunk,
Megrázott a győzelem.
Mindjárt jönnek az átázott cipős,
Megrázós, teázós esték.
Kigyógyítalak magadból, félek.

Hívás

Őzremegésed vagyok.

Gidám vagy.

Kalapod vagyok.

Simogatásom vagy.

Hálóinged vagyok.

Szuszogásom vagy.

Hívó szavad vagyok.

Válaszom vagy.

Puskád vagyok.

Feltartott kezem vagy.

Kétélű

Itt az ideje
Megbosszulni
Egymást
Egymáson

Nem hozhatom vissza
Apád
Nem hozhatod vissza
Anyám

Megosztottuk árvaságunk
Majd kigyógyultunk
A múlttal együtt
Ebből az egyetlen közösből

szilveszter

külső szemlélő maradtam.
nem értem, mások
hogym lehetnek ennyire
benn a dolgokban.
senki nem hívott,
aki boldogabbá tenné
az új évet.
ideképelem, aki már nincs,
és aki sose volt.
az exem mással táncol.
belépőt vettem,
hogym kilépjek.
jó lenne, ha elvinne valaki.
az a néni ott.
vagy a másik.
valahova.
hazudtam, hogym más vagyok.
hazudom, hogym olyan
vagyok, mint ti.
nem vagyok rossz,
csak úgy szeretnék
valaki mással
magamon kívül lenni.

Felesleges

Próba, előadás nélkül.
Skálázás, koncert nélkül.
Gyakorlás, profizmus nélkül.
Bor, részegség nélkül.
Alvás, álom nélkül.
Szerelem, járás nélkül.
Járás, szerelem nélkül.
Szex, orgazmus nélkül.
Élet, élet nélkül.

Az átutazó

Mindig találok okot arra,
Kit miért ne szeressek,
Honnan miért meneküljek.

Perverzióm erőgyűjtését
Erénynek álcáztam,
Becsaptam magam, hogy védjelek.

Összegyűrt újságpapír-testedből
Betűk nélkül olvasok.
Hagyom, hogy kimondj egészen.

Még mindig nem értem, mi ez,
Csak hogy nagyon jó.
Olyan jó, hogy elviselhetetlen.

Előszó

Nem nyugtat már,
Ami eddig otthont adott,
Itt még nem vagyok,
Ott már nem.

Te félsz attól, aki voltam,
Nekem még szoknom kell,
Mi lett belőled.
Olyan nagy vagy és olyan törékeny.

Te valaki voltál,
Én valaki leszek,
Megesz-e az irigység,
A felelősség agyon nyom-e.

Nem az a kérdés, meddig,
Hanem hogy szeretünk-e
Semmiért,
És valaminek ellenére.

Romok

Fantomvégtag voltál öröktől fogva.
Hiányod kihúzott fog helye.

Eddig törvénynek hittem,
hogy ha szeretek, viszontszeretnek.
De kiderült, két törvény van:
a megszokás és a kényszer.

Saját magad emléktáblája vagy.
Az, hogy itt-ott még emlékeztet rád valami,
iszonyúbb, mintha felismerhetetlen
lennél egészen.

Akarlak, és félek meglátni
a neved mögött téged.

Összeszokottak

Túl szép,
hogy ne legyen igaz.
Túl közel vagy ahhoz,
hogy vágyjak,
csak jóváhagyom, ha szeretsz.
Túl türelmes vagyok,
hogy várjak,
csak ülj mellém, tégy, ami jön,
semmi fölöslegest.
Nem kérdezek, ismerem a választ.
Betakarlak,
nem kíváncsiskodom a pléd alá.
Beletörődöm, hogy nincs mit
tudni már.

Ítéletek

Ma megmondták,
Fátylunk lesz a halotti lepled.

Olyan leheletfinom vagy,
Hogy barbárságnak érzem
Mefogni kicsi kezed.

Ma megmondtad,
Hagyjalak el,
Így ítélte az Isten.

Olyan gyöngé vagy,
Hogy kitakarni is szégyellek.

Onanizálásnak hiszed hozzám érni.
Van, aki tiszta akar maradni,
Bármi hihetetlen.

Ma megmondtam,
Csak bűn van, nincs bűnhődés.
De rájöttél, nincs bűn,
Csak egymásra-ítéltek.

A parazita

Ne hagyd, hogy mindenkit elveszítsünk,
ha már így is majdnem.
Tudod, az árvák a legkegyetlenebbek.
Könnyen rendelkezik máséval,
akinek nincs semmije.
De én nem félek tőled,
annyira közel lennék már valakihez.
Elbújnék benned,
és te megengednék,
hogy simogassalak belülről,
ha már magad nem szereted.
Vinnél mindenhova,
más életét élni a paraziták dicsősége.
Míg fel nem élik a gazdatestet.

Habfürdő

Mint a galamb fészket,
Úgy őrzöm felelősségem.
Könnyű kis súlyod alatt
Világok törnek le.
Mássá tettél,
De még a régít szereted.
Nem tudom, hol kezdődöm,
És te hol érsz véget.
A habfürdővel
Tisztaságunk leengedjük-e?
Ha a testápolóval bőrödbe ivódok,
Hogy válunk el?
Félek, olyan jó vagy,
Hogy mindenkit kedvelsz.
Mi lesz, ha a közös bűnhöz is
Túl erkölcsös leszek?

Undor

Kizártam a világot,
és bent rekedtem.
Voltemberekkel társalgok,
hogy vigasztaljon,
válni valakivé,
vagy nem jutni semmire,
mindegy.
Sose késő elzúlleni.
Ha rám köszön a régi énem,
már nem intek vissza neki.
Csak hogy a mostanit is eldobom,
azt tudnám feledni.

Szavak nélkül

Hallgatnak.

Felismerik egymást a megbélyegzettek.

Ha leírnálak, behatárolnálak.

A nagy tisztelet eltakar.

Egy szobrot sem szabadna leleplezni.

Méltatlannak érzem a kölcsönösséget.

A város milliányi szemében

Megilletődötten pislog a félelem.

Vidéki szemeimben tavaszbizalom.

Virrasztok gyanakvásod felett.

Idegenek

Bennem olasz tengerháborgás,
benned polgári pocsolyaközöny.
Nem vagyok felelőtlen,
csak túllépek a hazugságon.
Nem ártatlan vagy,
hanem gyáva.
Én már gyerekként is
a tébolyult verseket szerettem.
Te elpirulsz egy bóktól.
Gorombán az asztalra dobom
amim van.
Nyakig gombolkozol,
miután szeretkeztünk.
Nekem nincsenek titkaim.
Te magad biedermeier
Ékszerdobozban őrzöd.

Csalódás

Félsz, hogy fénye elvakít,
Pedig kicsi és fehér,
Mint egy gyerekhulla.

Mikor a szigorúan lelakatolt
Ajtó mögött préselt virágokat találsz
Gránát helyett.

Az, hogy ember,
Fontosabb, mint hogy
Jó vagy rossz ember.

Tavas

Hogy mi lesz velünk, sose kérdezd.
De valami élet zsizseg a levegőben.

Nézd, hosszabbodnak a nappalok,
Éjszakáink egyre gyorsabban közelednek.

Néha már azelőtt megkapod,
Hogy kéred.

Most minden visszapattan,
Mert még nincs itt az ideje.

Ne erkölcstelenségből, ne unalomból,
Szerelemből feküdj le velem.

Most küzdök érted,
Holnap majd ellened.

Béke

A lényegről nem beszélsz.
Hogy kit vesztettél el.
Csak bárgyún mosolyogsz,
És mindent elviselsz.
Félrefésült hajad az engedelmes
Kisfiúé.
Egyenruhád a számháborúzó
Óvódásé.
Mindenre van
Egy kritikus megjegyzésed.
Szerinted semminek nincs értelme.
A kutya szétrágja az egyetlen bakancsod,
Én kergetem, te nevensz.
Húslevest főzünk,
Olajbogyót eszünk cyderrel.
Rajtad csak egy póló,
A pléddel engem takarsz be.
Te a virtuális hadszíntéren küzdesz,
Én a képzelt szerelmeimmel fetrengek.
Kézen fogva alszunk el.

„Vagy” helyett „és”-ek

Nincs jó választás.
A sérültet nem értik az épek.
Beteg a betegen nem segíthet.
Eldöntheti, üt-e még rajta,
Vagy rajta ütnek.
A saját pestise,
Vagy a máséval vegyítve.
A vége mindig gyilkosság,
Vagy öngyilkosság.
Egyre közömbösebb a tény,
Hogy a lélek halála után
A test tovább élhet.

Mezei

A végtelenségig halasztanám,
hogy elképzelhetetlenből ismertté,
érinthetetlenből megfoghatóvá válj.
Lezártta, mint egy akta, ami bizonyít,
de senkit se érdekel már.
Ha odaadod magad, megőrizlek,
elkönyvellek valamilyennek.
Ami magától értetődő,
Jelentéktelen.
Vigyázzon, aki az álomból
az életbe lép, nem álmodnak róla többé.
Választhat, hogy a magáé se lesz,
vagy csalódásul valakié.

Empátia

Nagylelkű gesztusember vagy te is.
A plasztikai sebészed jól keres,
Arc-csere, ha már lelket nem lehet.
Botox őszinte mosoly ellen.

Mindenkit szeretsz,
akihez nincs közöd.
Palotából könnyű
együtt érezni a szegényekkel.

De ki lesz veled,
mikor leesik az arcod?
Ki tudja elviselni,
hogy nincs elviselhetetlen?

parttalan

legalább mondj nemet
ha ígent nem mersz
mindig más posztot
nem töltesz be
mindig más pártot
nem pártolsz
mindig más hazát árulsz el
a hídról magad hiába vetnéd le
ennél nincs lejjebb

Bolygó

Amit szerettem
nem csináltam.
Akit szerettem
nem kerestem.
Túl sokat tettem
ahhoz, hogy elég legyen.
Túl keveset
a kiteljesedéshez.
Mindig jó kifogás,
hogy csak most kezdtem.
Belefáradtam
és nem is élveztem.
Örök úton van
akinek nincs hova mennie.
Talán sírva fakadna,
ha odaérne.

SZESZély

Annyi szétesést végignéztem,
Hogy az arcomra égett,
És fél tőlem,
Aki összeszedne.

Serkentők nélkül ki élhet?
Nyugtatók nélkül ki élhet?
Nekem muszáj nélküled.
Nincs nekem való senki.

Megköszönném, ha átverne,
Ha a valóságtól megkímélne valaki.
Ha zuhansz, egy szegben
Is meg lehet kapaszkodni.

Legyél az anyámnál
Rosszabb,
Jobb csak annyiban,
Hogy élsz.

Azt mondod, akit szerettem,
Nem te voltál,
Csak egy szenvedélybeteg, és én
Egy függőn akartam lógni.

Ne engem,
A józan önmagad szeresd.
Azt, aki velem lehetnél,
Hagyd meg neki.

Foglyok

A nő, akihez tegnap felmentem,
nagyon édes volt.

Vörös.

Testes, fogolynyakú.

Koccintottunk.

Sírtam, megvigasztalt.

Csókja rózsákat
fakasztott a takarón.

Belealudtam az ölébe.

Másnap délelőttig marasztalt.

Megígértem,
ezután minden este találkozunk.

Mióta megismertem,
semmi nem olvasztja le
számról a mosolyt.

A nő, akihez ma felmegyek,
egy üveg bor.

Késő

Évek óta hívom.
És most jön, mikor már vége.
Mikor senki másnak
nem kellene.

Randevúnk szomorú,
ünnepélyes vadászvacsora.
A házinyúl finom jószág.
Lőni sem kell.

Nem terít meg,
Csak élém rak egy sört.
Igyál. Közönyös,
Csak a szeme fénylik furcsán.

Közelebb hajol.
Olyan sokszor elképzelttem már
Ezt a pillanatot, hogy
ingerküszöb alatt marad.

Az ágy szélére ül,
Haját csavargatja.
Feltesz egy régi slágert.
Csinálni kéne, de nincs kedvem.

Nem ágyaz meg,
Csak élém fekszik.
Itt vagyok, tessék. Közönyös.
Tudja, hogy idegenre szerettem.

Egy tiszta pillanat

Úgy fájnak a meg nem írt versek,
Mint a be nem teljesült szerelmek.
Csak reflex ez is.
Mint a lába közé nyúlni annak,
Aki hagyja, de nem szereted.
Sírni valakiért, aki meghalt,
És aki számára sose léteztél.
Köszönd meg annak,
Aki egy napig hagyott reménykedni.
Kegyetlen volt az anyád,
Mégis a hasonlót keresed.
A testvéred megfoganni se engedted.
A barátaid elárultad.
Hazudtál, mert az igazat szégyellted.
Mégis mit vársz?
Tied csak a hegedű,
Amit ki se fizettél.
Tolvaj vagy. Lélekrabló.
Gyilkos.
És szeretnéd aki – bár megbüntetne.
Nem vagy senkié.
Kézen fognád az elsőt,
Aki magával vinne.

Szabadnap

Párázunk gyors volt,
És nyakig gombolt.
Kispolgárok hétvégéje.
Tarka madarakká
Szerettük az ízléstelent.
Ha csak egy kávészünetnyi is,
De élet. Lélegzik. Füstöl.
Mint a cigaretta. Mint a szurok.
A régi gyárkémény emléke.
Ráérünk. Ennyi volt csak.
Holnap is ennyi lesz.
Ha kihűl a fürdővíz,
Levisszük sétálni a loncsos,
Lógó nyelvű szerelmet.

Világtalanok

Mint két olajtól fekete hattyú
Ragadtunk össze
És te szégyellted magad
Még nem láttam műtávirat
Te még nem láttál igazit

Csak jeget
Én nem tudok korcsolyázni
Te képtelen vagy várni
A teljesítménykényszer hajt
Játszod magad hogy átélj valamit

Eleged van az úri hóbertokból
Unom a csórók irigy kapadozását
Vihar készül forradalmi
Bulvárlapot hord és száraz kutyaszart
Ma rágyújtanak a fák

Ablakból nézzük hogy lobban el a világ
Ketten maradunk csak
Ismerős
Semmiből semmibe
Langyos fürdővíz pezsgővel

Hamu a szád elolvad a látszat
Folyékony és engedelmes lesz
Mint egy tvcsatorna-váltó celeb
Majd megnyugszik
Egy áramszünetnyi ölelésben

Ennyi.

Nem szeretlek?
Mindegy, míg
Te vagy az,
Akit nem szeretek.

Erkölcstan

Mikor már csak a megalázás
magasztal fel
Ne tégy semmit
Ne ítéld meg magad felett
Csak tudd hogy valami amid volt
Örökre elveszett
És ha kár érte
És kérhetnéd
Se kérnéd már vissza
Mert legalább a rosszaságod
Nem hagy el sohasem

Keréknyomon

Megőszülök, mire ráncba szed
Felháborítóan rendes velem
Hányszor elátkozom mikor nem ér rá
És csak nevet nem kinevet

Kötelességet teljesít
Mint a szelíd normális emberek
Sose gondoltam hogy dolgom lehet egy ilyennel
Bántom mert nem hiszem el

Olyan sokat voltam már egyedül
Hogy félek valakivel
Sosem kerültem még ennyire magamhoz
Szokatlanul jó el kell kergetnem

Valakik becézik a halottak fényképét
Én nem tudok mit kezdeni egy hús-vér lényel
Ezért kitalálok valamit amiért hibáztathatom
Hogy legyen kire - visszaemlékezem

Meo

Fogjátok már fel én nem úgy működöm
Zseninek mondotok pedig csak egyedül vagyok
Félreforrasztottak a gyárban
És már nem lehet újraönteni

Másképp vagyok huzalozva
Ennyi az egész
Fogalmam sincs milyennek kéne lenni
Amit látok tudom de nem értem

Idegen mindenki nincs közös metszet
Tanulmányozni megszerezni való
Valaki aki gondoskodik
Valaki aki eljuttat valahova

Kívülálló vagyok és érzéketlen
A világ leírható én nem
Ezért verem a billentyűzetet
Hogy mint egy fehér lapot - betöltsem az ürességet

Dac

Bizonyítsd be, hogy többet érsz,
Mint a ruha, amit viselsz.
Unom a mindig-újat,
A régi hiányzik, aki tönkretett.

Órá gondolok,
mikor olyannal vagyok,
akivel még rémálomban sem.
Ez az én hűségem.

Hogy élvezzem,
Azt nem várhatja el senki.
Megengedek, el nem.
Ez az én önzetlenségem.

Nem szoktam megtartani a hóbortjaim.
Aki magával sem,
Kivel legyen következetes.
Azzal, akinek nem kell adni, mert nem érdemel.

Jelentéktelen vers

Unalmas lettem, mint az esti lábvíz.
Ez van, ha a rossz elmúlik,
de nem jön a helyébe jó.

Találkoztam a szakállas, botos bácsival,
Aki múltkor az utcán szart.
Fehér fenéke lecsúszott hold.

Azok a legjobb a bulik,
Amikre nem emlékszel.
Szeretném lavórba hányni a józanságom.

Olyan vagyok, mint bárki más,
Csak olyanabb.
Nagyon egyszerű és kicsit sem kiszámítható.

Azt mondják, megőrültem,
Pedig sose voltam normális.
A kés és a hús harmóniája állandó.

Nem értem, mire ez a nagy felhajtás.
Minden olyan súlytalan.
Mint ahogy a madárnak esik letojni egy Cabriót.

Ági

Mióta ismertem, haldoklott.
Nem voltak barátai, csak halottai.
Az orvosok egy-egy hegben élnek tovább.
A doktornőket korán elviszi az alkohol.
Egy képem sincs róla.
Fiatalkori nem kell, öregkorit nem adott.
Rám nem, csak a járókeretre támaszkodhatott.
A segítőkön nem segítenek.
Magát nem gyógyíthatja a gyógyító.
Szépsége nem élte túl hiúságát.
Szerelmünk talán nem is létezett,
Csak függönyök, koponyák,
Hajlakk-illat, láz. Áldás a homlokon.

Vál(t)ságdíj

Egy halál egy vers.
Egy álom egy novella.
Egy csalódás egy regény.

A szerelem elégetett emlékkönyv.
Az öröm kukába gyúrt fecni.
Az élet piszkozat marad.

...

...

És mire tisztáznád magad, már vége is.

Hasonulás

Téged mindig vittek.
Férfiak Cabrión,
Majd az ápolószemélyzet.

Királynő voltál,
Aki szolgált,
És aki kiszolgáltatta magát
Az úri szeszélynek.

Nem hoztál a világra
Senkit,
Ezreket mentettél meg.

Színésznő akartál lenni,
Orvos lettél,
Csak játszom,
Hogy kigyógyulok belőled.

A parasztasszony

Elöttem ül, háttal.
Nevét sem tudom.
Szőke.
Mint a kalászosok.
Olyan közel van -
Egy karnyújtás csak.
Olyan messze -
Sosem értene meg.
Puha,
Akár a szénaboglyák mélye.
Kemény,
Két fiúgyerek anyja.
Szomorú,
Bár ne tudnám, miért.
Maradt volna tündérialom.
Aki más életébe lép,
Muszáj lelepleződni.

Egy költőné élete

Két szeretőt tart a szekrényben:
A vibrátort és a kannás bort.
Ma melyiket húzza meg?

Valaki piszkos kis titka volt mindig,
Csinos csontváz lesz.
Addig szóljon Blondie és Johnny Cash.

Barátja nem szereti a technót.
Ő a tömegbe vágyik,
Agyatlan egybeolvadásra normális emberekkel.

King ebéd után, Bukowski a kádban,
Camus az ágyban.
Verbális maszturbáció reggel, délben, este.

Néha csak azért ír, hogy ma is meglegyen.
A minőség helyett egyre inkább
A mennyiségre megy.

Kollegái hullnak, mint a legyek.
Minden billentyűleütéssel tesz érte,
Hogy ne maradjon le.

Szabadság

Vége az önáltatásnak.
Szeretlek.
Nem csak dacból.
Már nem tiltja senki.

Különben se fair,
Hogy amiért megtetszett,
Azért hagyjunk el valakit.

Felesleges kerülgetni,
Nekimegyek a buktatónak.
Felsegítem.

Eladom magam annak,
Akinek semmi se drága.
Imádkozom valakiért,
Akinek semmi se szent.

Beleegyezési

Gyerek vagyok,
aki megrontja
a felnőtteket.

Túl sok mindenem van
ahhoz, hogy
ne kérjek.

És ha megkapom,
már nem érte sírok,
hanem tőle.

Lutri

Ha a kedvemért javulsz meg,
Késő.
Elég életbe nyúltam bele.
Eleget rontottál el.
Az utolsó esélyed, ha maradsz.
Velem. Nem nekem.
Nem kell győznöd.
Ha nincs tét, nincs mit vesztened.
Feltettem magam rád.
Adósságod nincs miből fizetnem.

Ugróiskola.

Mindenki játszik.
Ki a magáéval,
Ki a tiéddel.
Valaki magáz,
Valaki tegez.
Valaki magázva marház le,
Valaki tegez, mert tisztel.
Az arisztokraták gyanúsak, mert...
A parasztok is, mert...
A prolik is, mert...
Osztályok nincsenek.
Aki minősíthetetlen, ne minősítsen.
Ha osztályozhatatlan vagyok,
Miért kapok egyest?
Akinek nincs miből,
Hogy vegyen becsületet?
Akinek van,
Annak meg már úgyis mindegy.

Betanított

Hát ide jutottam én is.
Sokba kerül, és keveset adnak érte.
Hálásnak kéne lennem,
Ahogy a többiek.
Hogy az életemért az életemmel fizetek.

Ez az emberek sorsa
Mióta világ a világ.
Erről beszél a Biblia Ádám és Évánál.
Ha szülés kínját megúszhatom is,
A többit nem.

Csak harminc évesen szembesültem vele.
A pékekkel.
A fiúval, aki szerint ezért
Érdemes volt ideköltöznie Romániából.
750 Ft óránként.
Kenyérre sok, borra kevés.

Fájok.
Majd megszokom.
Vagy csak kibírom.
Mosolyogni kötelező.
A polcokon minden rendben.

Nem a munka esik rosszul.
A dolgozók beletörődése.
Természetes, hogy szörnyű.
Szörnyű, hogy természetes,
Holnap is megyek.

Sorskerék

Targoncabontás.
Árufeltöltés.
Kenyérsütés.

Hamisan éneklő hentes.
Hálás rakodómunkás.
Fájó derekú részlegvezető.

Én író voltam – mondom.
Én rocker – mondja a takarító.
Én varrónő akartam lenni – mondja pék.

Majd szó nélkül dolgozunk tovább.
Itt nincsenek barátok,
Csak sorstársak.

Ínyenc lekvár. 1690 Ft.
Olasz tészta. 1990 Ft.
Valamiben megakad a kerék.

Belerúgni, arrébb gurítani.
El sem képzelni,
Minek milyen íze lehet.

Kas(s)zás

Napi száz köszönöm,
kérem, bocsánat,
Visszajár, ennyi lesz.
Szép napot.
És ha jönne válasz,
Már hiába.

Multi

Lefekszenek, hogy felkeljenek
Egy ugyanolyan hétre,
Ahol a hétköznapok hosszúak,
A hétvégék rövidek.

Választhatnak, az alkonyatot,
Vagy a virradatot szeretnék látni.
Mindegy. Az áruházban folyton világos van.
Csak ne essen.

A tb-ért betegséggel fizetnek.
Leülni otthon se mernek,
Bocsánatot kérnek, ha kilöttyen a leves,
És kapkodnak a vasárnapi ebéddel.

Itt minden perezért kár, le nem eshet.
Perceiket forintban – mert fillér már nincs –
Csergetik markukban
A lejárt szavatosságú emberek.

Kagyló

A doktor néni fülkövön csókolt.
- Ekkorát még sose láttam – ámuldozott.
Most büszkének kéne lennem? Otthon ritkán dicsértek.
Fémesen koppant a tálcán.
Megsirattam, mert az enyém volt.

A doktor nénihez ezután sokszor jártam.
Kedvesen mosolygott, mert unta az embereket.
De soha többet nem csókolt fülkövön.
- Csak az egyikben alakult ki - nyugtázta szomorúan.
És vissza se nőtt, hiába nem pucoltam évekig fület.

Egy nap süketen ébredtem.
Hiába beszéltem magamban, nem értettem.
Elmentem a doktor nénihez.
Súgott valamit, talán, hogy „aranyom, szeretlek”.
Vagy, hogy „sajnos, gennyes”.

A vakok azt látják, ami nekik a legszebb.
Nem kellett volna visszatérnem gyerekkorom színterére.
A doktor néni ősz lett és öreg.
Rám már nem emlékezett, csak a fülkövemre.
Megsirattam, és még aznap kimostam fülemből a megsárgult emlékeket.

Hanyag elegancia

A Borsó utcai megálló ritkán jó illatú.
Vártam. Melóba mentem.
A munka mindennél büdösebb –gondoltam.
És akkor a padon ülő,
újságot olvasó „úriember”
Felállt, megnézte, nem jön-e a busza,
Arrébb ment egy métert, letolta a nadrágját,
leguggolt, és jött, aminek jönnie kell.
Majd minden egyéb mozdulat nélkül
Felhúzta öltönynadrágját, megigazította az ingét.
Az órájára nézett, rágyújtott.
Pont elszívta, mire jött a 169-es expressz.

Identitásbír(ó)ság

Gyerekként cigány akartam lenni, mert szabadok.
Nem jött össze.
Az egyik születés okán.
A másik alaptól esélytelen.
Deszkásnak nem voltam elég bátor.
A bogárgyűjtésből kinőttem.
A metál túl kemény nekem.
Így lettem népi furulyás.
A sátánizmus hitet követelt.
Így lettem teológushallgató.
Nem értettem a lányokat.
Így leszbikus lettem.
Mikor irigyelnek, zsidó vagyok.
Mikor ingyen szeretnék Izraelbe repülni, nem vagyok zsidó.
Mikor azt mondják, zseni vagyok, zsidó vagyok.
Mikor azt mondják, buggyant vagyok, zsidó vagyok.
Mikor ravasz és törtető vagyok, zsidó vagyok.
Mikor tehetetlen és életképtelen vagyok, zsidó vagyok.
Eddig azt hittem, zsidó vagyok.
De nincs róla papírom.
Ahogy a hivatásomról se.
Amiről van, abban nem dolgoznék egy napot se.
A zsidók közt nem vagyok zsidó.
A nem zsidók között zsidó vagyok.
A haverom papíron zsidó, de szerinte nem az.
Cigány még lehetek, ha annak vallom magam.
Leszbikus már nem, mert egy fiúval élek.
Így egyszerűen csak megbélyegzett vagyok
A soha oda nem érő levelezőlapok gyűjteményében.
Mert az vagy, amiről van bizonyítékod,
Akkor is, ha csak kölcsönvetted.

Bizonyosságok

Mikor rájössz, hogy a neked való se neked való.
A tied se a tied.
Csak tölts egy Whiskeyt, jég nélkül,
Mert fáj a torkod és nincs pénzed Tb-re.
Majd elfogy. Addig élvezd. De nem élvezed.
Ha bármit is élveznél, nem jutottál volna ide.
Vagy a főnök farkát. Vagy a tejfehérre vert aktatömeget.
Vagy a kasszát. De te sose a számokra gerjedtél,
Ez van. A diszkalkulia jó mentség mindenre.
A matektanár szeretője voltál. Érettségi kettes.
Egyeseknek sikerül. Túl tisztességes vagy egyesnek,
Nem elégszel meg a kettessel.
Még mindig elhiszed, hogy a technót a zenéért szereted.
Csapathatod míg van füled.
De te arra mész, hogy megsüketülj.
A lelkiismeret véresre veri kezét az ajtódon.
A vér jó. Valami valós és komoly.
Bizonyítja, hogy hiába teszel úgy,
még nem vagy fantasyrobot.
A barátoddal lányokra vadásztok.
Rég nem fogtatok egyet se.
De minden hétvégén keresitek. Kellenek a szertartások.
Karácsonykor úgyse lesztek együtt.
Ünnepeljétek meg, előre.

Az otthon melege

A téli estéken megszokjuk egymást.
Már a kutya se kap akkora a pofont,
Ha megeszi a zsebkendőmet.
Egy takaró alá kerül minden, amit
A skót Whiskey felmelegített.
Karácsony ízű teát iszunk,
Buta sorozatokat nézünk,
Ijesztő regényeket olvasunk.
Míg a hideg kint van, mi bent,
Nem félünk.
Közelebb húzódunk a radiátorhoz,
Észre sem vesszük, hogy elromlott.
A fagy deres pofáját idomított
Jegesmedveként nyomja az ablakhoz.
A télharapás könnyen gyógyul.
A valóság megállja helyét a beiglik között.
Egyik lakást a másikra cserélni
Nem bonyolult.
Csak néha be kell csengetni,
Hogy az otthon itthon van-e.

Az Istenség két karja

Anyám álmomban meg akart ölni.
Akinek joga van életet adni, el is veheti.
Fenyegettem, hogy én előbb megteszem.
Kiröhögött, hogy mikor előzném le bármiben.

Anyám álmomban meg akart ölni,
És elrejtette a késeket maga elől,
Nehogy megtegye.
Pólyás voltam, így maradt élve.

Anyám meghalt, valóban.
És nem én öltem meg.
Lekéstem erről is, mint mindenről.
Talán ezért is hiányzik, talán ezért sem.

Anyám meghalt, sírva ébredek.
De lehet, hogy nem is én,
Engem megölt, amivel teremtett:
A létével, és a nemlétével.

Kákasusogás

Te sulyomszemű,
Téged akarlak!
Pedig nem tudok úszni,
És félek a hattyúcsípéstől.
Kagylóba bújok előled.
Hát nem tudod,
Hogy ha eteted a kacsákat,
Egyre többen lesznek?
Elég, ha két hetente találkozunk.
Néha a védett növényt is
Ritkítani kell.
Hiába mennek a csalitba csókolózni,
Egymás elől nem rejtőzhetnek el
A szerelmesek.
Tündérfátyolba fulladnak a halak,
Ha ugrasz, ha löknek is
Vizes leszel.
Fürödni tilos,
Ezért beléd merülök.
Iszap alól kotorni elő a mélyed.

Coming out

Nem tarthatom tovább titokban,
Nem is egy író vagyok, hanem kettő.
Egy, aki a kedvenc íróját másolja,
Egy pedig én.

Nem tarthatom tovább titokban,
Nem is két író vagyok,
Csak egy, mert a másik nem létezik,
Csak álnév.

Nem tarthatom tovább titokban,
Nem is író vagyok,
Csak egy őrült, aki pszichoterápia gyanánt
Kíírja minden szörnyűségét.

Nem tarthatom tovább titokban,
Nem is író vagyok,
Hanem gyilkos, aki papíron öl,
Mert kevesebbet árt a légynél.

Nem tarthatom tovább titokban,
Nem is író vagyok,
Hanem szélhámos, aki elhitette,
Hogy nem író és az lett a végén.

Tanúk

Belenézek sárga szemébe
A zárlatos lámpának
Hogy én is a fényt szeretem
Arra nem hagyok tanút

Belenézek sárga szemébe
Az elütött macskának
Vigye a sírba
Hogy van bennem szánalom

Belenézek sárga szemébe
A villamosnak
Vigye hírét messzire
Hogy néha hiába várok

Belenézek sárga szemébe
A kedvesemnek
Belém lát mégis nyugodtan alszik
Mégis nyugodtan alszom

Trónfosztás

Láttál királynőket a padlón.
Szőnyeg voltál, akire néha ráléptek.
Puha voltál, és meleg.
Átvetted a tökéletes testek formáját
Egy időre.

Ez nem volt elég. Takaró akartál lenni.
Puha, meleg.
Olyan közel kerültél,
Hogy azt láttad,
amit egy szőnyeg sohasem.

Egyre szorosabban tekergőztél a királynőre.
Puha volt és meleg.
Meg akartad fojtani,
Mire ő kimosott, kivasalt. Mint egy mosónő.
És ezt sose bocsátod meg.

A fiú

Csinos fiú.
Fekete a ruhája és a szeme.
A közömbösségig lázas.
Már elveszett.
Tizennyolc éves.
Én is akkor kezdtem.

Csinos fiú.
Ha tíz évvel fiatalabb lennék,
Épp hozzám illene.
De hozzám akkor sem illett senki.
Nincs barátnője.
A bűn szorosan ölel.

Csinos fiú.
Épp ennyi idős lenne az öcsém,
Ha engedtem volna megszületni.
Ha lenne fiam, ilyen lenne.
Nem akarok gyereket.
Félek, rám hasonlítana.

Félek, hogy nem.

Techno

A buliban vagyok
De a buli nincs bennem

Csak ezt a polgári tétovaságot
Tudnám otthon hagyni

Meg nem tett lépések
Dörömbölnek

Én a ritmust sose bírtam
átvenni

Hiába tudom belém verik
Hogy nem vagyok ide való

Belesüketülök a válasz
Nélküliségbe

Itt párok vannak
Vagy lesznek

Az érzéseim mindig
Máshol hagyom

Dobhártyaszaggató
Ez az üresség

Mindenütt ott vagyok
Mert nem vagyok sehol

A patchwork-nő

Belefáradtál a tökéletességbe.
Remekbeszabott szőnyeg lettél
a falon.

Unsz te lenni.

Levetnéd magad,
akár egy dizájnos ruhát.

Eredeti vagy, mint mindenki.

Olyan fontos,
hogy nem érdekel senkit.

A közöny menő.

Úgy mennél már haza.

De otthon már nincs.

Hontalanra renováltad.

a szélhámos

hiányzol
mint egy alapos seggberúgás
én már nem tudok
se jobb se rosszabb lenni
kiaknáztam a lehetetlenségem
elhittem magamról mindent
ami nem vagyok
bőrödbe bújtam
és már azt se tudom ki vagy
fogalmam se volt mi akarok lenni
ezért nem lettem semmi
így nincs hol és minek megfelelnem
elhittem magamról mindent
ami nem vagyok
bőrödbe bújtam
és már azt se tudod ki vagy
nyomot hagytam
mint a szék aljára tapadt rágógumi

Nagylelkűség

Hajléktalannak tűnt.
Csodálkoztam, hogy nem bűdös.
Nehéz táskát cipelt – biztos kukázott holmi.
Divatjamúlt sötétítő szemüvege fölött
Gyanakodva nézett.
A kóbor kutyáknál ennyi elég,
Hogy hazavigyem őket.
Az állatokat könnyű szeretni.
Az emberekhez emberség kell.

Egy bevásárló központban melegedett.
Nézte, mások mit vesznek.
Ült a padon, és sós kiflit evett.
A csövesek mindig ráérnek, de nincs mire.
A meleg vacsora ígéretével elcsaltam.
Rántott leves, rágós hús gyümölcsmártással.
Ezt utáltam legjobban a menzán.
Neki ízlett. Hálásan nézett
Divatjamúlt sötétítő szemüvege felett.
Jóságomtól szó szerint viszkettem.

Megvettem a nyikorgó kempingágyat.
Forró vizet engedtem.
Olcsó tusfürdőt öntöttem bele.
Kopogás nélkül benyitottam a bolyhos törülközővel.
Lubickoltam nagylelkűségemben.
Maga elé kapta sovány karját.
Rám nézett.
Nem volt rajta a divatjamúlt sötétítő szemüveg.
Hunyorogtam, mint akit elvakított a nap.
Foszlott köpennyel leterítettem.

Ő pedig mindent megköszönt,
És azt kérdezte, miben segíthet.

Hármas alá

Olyan vagy nekem,
Mint iskolásnak a menzaebéd.
Hétköznapi.
Íztelen, egyszer langyos,
Máskor forró,
És már nincs időd megvárni,
Hogy kihűljön, mert becsengetnek.
Mégis megeszed, mert meg kell.
Az ősök és a gyomor szava ez.
Főzelékből van, húsból nincs repeta.
Hagyja magát megenni.
Ha marad vacsorára,
Nincs kivel elkölteni.

Kuka

Ez nem a szerelemről szól.
Nem az együttalvásról, az összeköltözésről,
A holtomiglan-holtodiglanról.
Gyerek se lesz, ha vigyázunk.

Megspóroljuk a szakítást.
Nem hordanak el minden szemétnek,
Mert sms-ben mondjuk ki a végszót.
Megtakarítjuk a válási költségeket.

Ez nem a szerelemről szól.
Hanem a borról, a játékról,
Gyors pázásról, gyors távozásról.
Mindenkinek megvan a maga dolga.

És a végén maradunk, akik voltunk.
Pár használt zsebkendővel több a kukában.
Maradunk, akik eddig se voltunk.
A felismerhetőségig összeroncsolva.

Széplelkű szadisták lánykérése

Jó lenne, ha eljönnél.
Nem lesz romantikus.
Sokat ne várj tőlünk.
Kocsival jössz, nem ihatsz.
Van egy üveg házi muskotályunk.
A kis szobában elalszol.
Nem lesz kényelmes,
Ikeás összecsukható ágy.
Nyikorog.
Ha nem zavar, gyújtunk füstölőt.
Ha szeretnéd, gyertyát is.
Eddig másra használtuk.
De ne félj, nem bántunk,
Ha nem akarod.

Jó lenne, ha eljönnél.
Nem lesz romantikus.
Sokat ne várj tőlünk.
Kimegyünk az erdőbe datolyát szedni.
Nem szeretjük, csak úgy.
De ha te igen, csomagolunk vacsorára.
Nem kell maradnod.
De ha nem sietsz,
Főzhetnénk valamit.
Fogadni mernék, hogy vega vagy.
Mi húsimádók.
Szóval nem lesz finom.
De neked főzünk padlizsános makarónit.
Sok sajttal, ahogy szereted.
Ne félj, nem bántunk,
Csak ha akarod.

Jó lenne, ha eljönnél.
Nem lesz romantikus.
Sokat ne várj tőlünk.
Olyan filmekről beszélünk majd,
Amiket nem ismersz.
De ha ráérsz, nézhetnénk egyet.
Biztos nem bírod a horrort,
De más nincs itthon.
Ám, ha megvárod, letöltünk
Valami szerelmeset.
Bekészítünk pár chipset, egy kólát
És egy csomag zsebkendőt.
Ha sírnál, megtöröljük az orrod.
Magszeretgetünk, mi ketten.
Nem lesz benne semmi különös.
Nekünk szokatlan az ilyesmi.

Ügyetlenkedünk majd,
És az olyan romantikus.
Ne félj, nem bántunk,
És mert egészen megkedveltünk,
Lazítunk a hurkon.

In memoriam Lucifer

Véged.
Lealjasodtál.
Pedig azt hittem, nincs lejjebb.
Rossz akartál lenni.
Ez sikerült.
Na és?
Kimerült a rosszaság.
Hiába lőnéd le magad.
Elfogyott a közönség. Kiürült a tár.
Nincs kinek. Nincs mivel.

Megbocsátom,
Hogy nincs mit.
Most lehet a hőst játszani.
Hogy még így is szeretlek.
Pedig még így sem.
Az aljasság ragadós.
Ez maradt bennem belőled.
Nem sok.
Egy versre elég.

Végem.
Az anyám ketten öltük meg.
Ez se nagyobb bűn,
Mint hogy már nem szeded a szemöldököd.
Nem fested a hajad.
Volt ez még így sem.
De nem nyilvánosan.
Végre egy ok,
Hogy megszabaduljak tőled.
Egy ok, hogy ne.

Póráz

Vajon, ha már nem vagy önmagad,
Kit szeretek benned?
Az emléked,
Vagy a fensőbbrendűségem?
Ha ugyan én még én vagyok,
Ha te nem te.

Egyek voltunk a kettősségben.
Külön túl sokak vagyunk egy-egy félnek.
Túl kevés egy embernek.
Állattá tettél, így nem lehet a gazdád.
Hiába szűkölök.
Hiába ugatnál.

Szeretnél alázni. Szerettelek alázni.
De már nincs hova. Nincs lentebb.
Semmi nem hoz lázba.
Minden mindegy.
Lényegeddé redukáltad magad,
Így elvesztetted lényedet.

Fricska

Az arisztokrata lányának

Olyan sokat kapott,
Hogy nem ad semmit sem.
Annyit gyűjtött,
Hogy nem maradt semmije.

Olyan sokat vártak el tőle,
Hogy semmit nem teljesített.
Annyira szerették,
Hogy ki nem érdemelhette.

Olyan sokat bántott,
Hogy már nem érez.
Annyit gúnyolódott,
Hogy már nem nevet.

Olyan sok gyereket megrontott,
Hogy a saját fiát se hívja el ebédre.
Annyit gondolok rá,
Hogy talán elfelejt.

Lélegzetelállító

Böszörményi István Édes álmom c. festményéhez

Azért akartál művész lenni,
hogy élményt adj az embereknek.
Nem hiszem el.
Ezt mondod, mert beleillik az imidzsedbe.
A jó, a szép, az ártatlan, a szelíd.
De az utolsó kettő kizárja a művészlétet.
Tapasztalás nélkül nincs művészet.
Erőszak nélkül nincs siker.

Mondj, amit akarsz.
Hogy szeretsz. Vagy, hogy épp nem.
Neked nem hiszek. Csak a lélegzetednek.
Ahogy sípol. Ahogy dobog egy értágulat.
Ahogy áramlik, ami már alig éltet.
Határterületeken élsz.
Tragédia és komédia közt.
Képzelet és valóság közt.
Élet és halál közt.

Olyan nagy szavak, hogy hánynom kell.
Öklendezel. Kevés az ilyen őszinte pillanat.
Vigyázok. El kell találni, mikor.
Hogy jó legyen, de ne az utolsó.
Szorul a hurok. Remeg a térd. Befordul a lábujj.
Kinyílik a száj. Ezt nem gyakoroltad, mégis tudod.
Fejed hátracsuklik.
Egész eleganciád függ egy selyemsálon.
- Lélegzetelállító vagy – mondod.
- Tudom.

Fuvar

Beleszeretni olyan, mint beülni
Egy idegen autójába.
Izgalmas, veszélyes.
Aztán már nem idegen.
Messze visz,
és nem te vezetsz.
Vagy visszatérsz,
vagy nem.
Karambol.
De leginkább csak kifogy a benzin.

Felszentelés

Azt mondják, sugározom mellette.
Észre se vettem, hogy szeretem.
És hogy szemrevaló.
Nem láttam a külsőt az embertől.

Nemtelen, szomorú baba volt.
Földhözragadt, nehézkes - gondoltam.
Pedig olyan légies,
Hogy el se bírja.

Alszik a vadász.
Pillangóra nem lő.
Üres papír előtt ül a költő.
Ha valamire nincs szó, azt hagyni kell.

Van olyan szentély,
Ahova nem léphetsz be.
Van az a szint, amit ha elérsz,
Kötelez.

Tavas

El sem hiszem.
Mert számomra ismeretlen.
A megszokott pocsolya kiszáradt.
Jó jó lenni valakivel.

Annyira betölt,
Hogy minden elfér mellette.
Olyan sok,
Hogy beéri kevéssel.

Nincs mit tenni,
Elkészült a nagy mű.
Nem számít mi volt, mi lesz.
Most minden ünnepel.

Nem rólam szól,
Innentől csak többes számban beszélek.
De itt már elfogytak a szavak.
Jó jól lenni valakivel.

Silencium

Mint szerzetes a Szentíráson,
Szemlélődök feletted.
Nincs is mit mondani.
Az ige testetlenné lett.
Fekete csuklya alá
Gyűjtök virágot.
Már nem kell letépnem,
Hogy az enyém legyen.
Pillangót tartok fűszálon,
Kidobtam a lepkegyűjteményem.
Istennel se szegek cölibátust.
Nem veszek ajkamra imát
Neved helyett.

Poétasors

Elhagyott a vers,
Te visszahódítottad.
És most megcsallak
Egy darab papírral.

Várom a féltékenységi rohamot,
De nem kapok mást,
Mint rajongói leveleket.
Megcsalsz költői mivoltommal.

Nyelvtan

Várj, még nem készültem fel
A pozitív fordulatra.
Hadd élvezzem ki,
Hogy még nincs, de lehet.

Félek a kijelentésektől.
Inkább felteszek egy nyitott kérdést.
De te zárt vagy, és bevontál
Ebbe a korrekten végleges regénybe.

Felszólítanálak,
De nem tudlak mire.
Nem beszélünk egy nyelvet.
Ez az, ami pontot tesz a viták végére.

Befejezetlen mondat voltam, folytattál.
„És”eket tettem életedhez.
Olyan teljes a hasonulás,
Hogy külön-külön már nem is vonatkozunk semmire.

Lidérc

Eddig csak rohant.
Nem állt meg másért,
Mint enni és könnyíteni magán.
De ez valami új.
Valami megrendítően nemes.
Túl az ösztönvilágon.
Lelassít,
És fénnel táplálkozik a vándor.
Piszkos lesz és kopott.
Boldog és fáradt.
Odaér, de már nincs
Hova, kihez.

TESTamentum

Nem a testükért,
Hanem a testük ellenére
Szeretem az embereket.

Ami természetes,
Azért gusztustalan.
Ami nem, azért.

Sok minden érdekel,
Mert nem érint meg semmi.
Sok mindenki érdekel,
Mert nem érint meg senki.

Ha szeretsz,
Úgyis jó.
Ha nem, úgyis.

Nem a szeretetükért,
A szeretetük ellenére
Szeretem az embereket.

Expressz

Nem ígérem, hogy szeretlek.
Csak megigazítom a gallérod.
Adok egy kortyot a boromból.

Minden addig tart,
Míg nem kötelező.

Nem vagy túl szép,
Ezért szerethető.
Nem vagyok túl jó,
Ezért elfogadható.

Ne kérdezd, kivel voltam tegnap.
És hogy holnap hol leszek.

Ne eskess, mert megszegem.
Nem rendelek gyűrűt,
Csak egy ágyat a tied mellé.
Nem adok csókot, számon ne kérd.

Mi a sehova se tartozásban
Tartozunk össze.

Barbárok

Minél tisztább vagyok,
Annál mélyebbre süllyedek.
Zsíros tollú hollónók, kőbányai kéglük.
Ha már olcsó, legalább jó poloskás legyen.
Expunkok, wannabe-művészek.
Kövér, fogatlan kéregetők.
Meg akik mosolyogva fogadják el a díjakat.
Nem tudom, melyik szörnyűbb:
Akkik valakik voltak, vagy az esélytelenek.
Akkik félnek tőlem, vagy akiknél mindent lehet.
Nem jó sehogy.
Eddig nem jött a testi vágy. Most megkaptam,
De ilyet, köszönöm nem kértem.
Ez az emberiség elleni véték.
És ettől tetszik. Gyűlölöm az embereket,
Mert embernek születtem.
Gyűlölöm, akit nem kaphattam meg.
És akit igen.
Hát most leteszem a lantot.
De mit kapjak föl helyette?
Bárdot? Hogy szétváljon, aminek szét kell?
Pinát? Hogy összetapadjon, aminek össze kell?
Nem jó sehogy.
Mert lenni kell.
Embertelennek az emberségben.

Pótvizsga

Elvárják, hogy tanítsak,
Pedig még kisdíák vagyok.
Azt akarják, hogy
Jogosítvány nélkül vezessek.

Puskázom, lesek.
Hátha nem szólítanak fel.
De tudom, egyszer majd
Mindenért felelnem kell.

Barátok

Barátság.
Biztonságos szó.
Sokat ad,
Keveset követel.

Boldog vagyok veled.
Mi lehet ennél több.
Jólesik nézni.
Minden, amit mondasz, érdekel.
Előbb érkezem,
Pedig tudom, hogy késel.

Barátság.
Ha másnak mondanánk,
Vége lenne.
Ezért ne hívjuk, éljük
Szerelemnek.

Újrahaszontalanítás

Nekem nem fontos a vers.
Csak írok, mert bevált.
Kényelmes, akkor is, ha fapados.
Ez a foglalkozásom.
A szex fontos.
Ezért nem leszek kurva.
Nekem a szexben nem fontos az ember,
És az se, hogy jó legyen.
A szexben pont a szex nem fontos.

Nekem nem fontos a művészet.
Nem tart el.
Úgyse érti senki, én sem.
Az olvasás fontos, elvisz a meg nem él életekbe.
De már nem fontos.
Élek, utazom.
Akkor is, ha azt se tudom, hol vagyok.
Csak a szelfi a biztos.
Ha nem jó sehhol.
Nem, nem fontos az élet,
Egy drága dodzsemkör a halál előtt.

Nekem nem fontos a munka.
Eddig se haltam éhen.
Meg egyébként, semmi pénz nem elég.
Volt, amelyik meló tetszett, míg nem fizettek.
Míg nem kellett felkelni.
Az alvás fontos.
De mióta koffeintablettát szedek,
Nyugodtan lehetek mindig aznapos.
A pia fontos. A másállapot.
De születésem óta másállapotban vagyok.
Áldatlanban.

Nekem nem fontosak az emberek.
Inkább a tárgyak és az állatok.
Mégis mindet kidobom nagytakarításkor.
De ritkán takarítok,
Ha belső tisztaság úgyszincs, a külső nem fontos.
Fürödni is minnek, csak megszokásból.
Ahogy enni, inni, festeni, zenélni, írni, dolgozni.
Hogy keletkezzen egy rakás szemét.

Gyerekként azzal riogattak, ha nem tanulok, kukás leszek.
Végül is az lettem. Fordított kukás.
Nem eltakarítom, hanem ontom a mocskot.
Ha szeretem a szexet, de utálom a gyerekeket,
És drága a foga(l)m(a)zágátló.

Tartalom

Éhség	3
Lejárt lemez	4
Árvák	5
A Mester	6
Rohammentő	7
Vesztett	8
Negatív	9
Tilosban	10
Kétsoros	11
Rév	12
A kívánság	13
Aki mindig kívül marad	14
Vizsga	15
Holdkór	16
Fogat	17
Cél nélkül	18
A gazda	19
Fészek	20
Falusi idill	21
A kereszt	22
Vallomás	23
Viszonzás	24
Egyismeretlenes	25
A felelőtlen	26
A bűnbak	27
Bujdosók	28
A tűzhely	29
A titok	30
Megszokás	31
Gyök	32
Paranoia	33
A túlcseresznye pohár	34
Ciklus	35
Harmónia	36
A tea	37
Hívás	38
Kétélű	39
Szilveszter	40
Felesleges	41
Az átutazó	42
Előszó	43
Romok	44
Összeszokottak	45
Ítéletek	46
A parazita	47
Habfürdő	48
Undor	49

Szavak nélkül 50
Idegenek 51
Csalódás 52
Tavaszi 53
Béke 54
„Vagy” helyett „és”-ek 55
Mezei 56
Empátia 57
Parttalan 58
Bolygó 59
SZESZély 60
Foglyok 61
Késő 62
Egy tiszta pillanat 63
Szabadnap 64
Világtalanok 65
Ennyi. 66
Erkölcstan 67
Keréknyomon 68
Meo 69
Dac 70
Jelentéktelen vers 71
Ági 72
Vál(t)ságdíj 73
Hasonulás 74
A parasztasszony 75
Egy költőné élete 76
Szabadság 77
Beleegyezési 78
Lutri 79
Ugróiskola. 80
Betanított 81
Sorskerék 82
Kas(s)zás 83
Multi 84
Kagyló 85
Hanyag elegancia 86
Identitásbír(ó)ság 87
Bizonyosságok 88
Az otthon melege 89
Az Istenség két karja 90
Kákasusogás 91
Coming out 92
Tanúk 93
Trónfosztás 94
A fiú 95
Techno 96
A patchwork-nő 97
A szélhámos 98
Nagylelkűség 99

Hármas alá 100
Kuka 101
Széplelkű szadisták lánykérése 102-103
In memoriam Lucifer 104
Póráz 105
Fricska 106
Lélegzetelállító 107
Fuvar 108
Felszentelés 109
Tavaszi 110
Silencium 111
Poétasors 112
Nyelvtan 113
Lidérc 114
TESTamentum 115
Expressz 116
Barbárok 117
Pótvizsga 118
Barátok 119
Újrahaszontalanítás 120-121